

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 października 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z 13 lutego 2015 roku i przyznał A. B. prawo do zasiłku chorobowego za okresy od 31 marca 2010 roku do 20 kwietnia 2010 roku oraz od 14 marca 2013 roku do 9 kwietnia 2013 roku i od 1 sierpnia 2013 roku do 14 sierpnia 2013 roku oraz ustalił, że wnioskodawca A. B. nie jest zobowiązany do zwrotu pobranego zasiłku chorobowego za okres od 14 marca 2013 roku do 9 kwietnia 2013 roku oraz od 1 sierpnia 2013 roku do 14 sierpnia 2013 roku w łącznej kwocie 2.379,73 zł.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu następujące ustalenia faktyczne.

A. B. podlega ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Przedmiotem działalności gospodarczej w spornym okresie była elektronika samochodowa. Siedziba firmy wnioskodawcy mieści się w miejscu zamieszkania - w Ł., przy ulicy (...). W ramach prowadzonej działalności gospodarczej wnioskodawca naprawia elektronikę, elektryczne podzespoły samochodowe. Naprawy wykonywane są w miejscu zamieszkania wnioskodawcy. Do roku 2008 wnioskodawca posiadał warsztat. Wnioskodawca nie zatrudnia pracowników, wszystkie czynności wykonuje samodzielnie, sporadycznie wnioskodawcy w prowadzeniu działalności gospodarczej pomaga małżonka.

A. B. w okresach zdolności do pracy na wezwanie warsztatów mechanicznych udawał się celem dokonania naprawy podzespołów elektronicznych na miejscu. Naprawy dokonywane były także w miejscu zamieszkania wnioskodawcy. Właściciele warsztatów mechanicznych od około 2010 nie udostępniali także swoim klientom numeru telefonu wnioskodawcy, z uwagi na trudności w kontakcie z nim z powodu stanu zdrowia i okresów niezdolności do pracy. A. B. współpracował między innymi z warszatem mechanicznym znajdującym się w Ł. przy ul. (...) i ul. (...).

Wnioskodawca upoważnił do reprezentowania go przez Urzędem Skarbowym i Zakładem Ubezpieczeń Społecznych księgową A. L.. Nie upoważnił nikogo do podpisywania faktur.

Od 2010 roku przyczyną niezdolności do pracy A. B. był bezdech senny, choroba zwyrodnieniowa stawów kolanowych, nadciśnienie tętnicze, guz prawego kanału słuchowego. W tym czasie do 2014 roku wnioskodawca był wielokrotnie hospitalizowany.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wypłacił ubezpieczonemu zasiłek chorobowy między innymi za okresy :

- od 31 marca 2010 roku do 20 kwietnia 2010 roku,

- od 14 marca 2013 roku do 9 kwietnia 2013 roku,

- od 1 sierpnia 2013 roku do 14 sierpnia 2013 roku.

W dniu 20 kwietnia 2010 roku wystawiona została faktura zakupu przez wnioskodawcę testera akumulatorów od firmy (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w P.. Tester do akumulatorów został zamówiony przez A. B. kilka miesięcy przed faktycznym zakupem, w okresie zdolności do pracy wnioskodawcy. Urządzenie miało mieć polską wersję językową. W momencie kiedy pojawiło się urządzenie na rynku zostało dostarczone wnioskodawcy do miejsca zamieszkania przez przedstawiciela handlowego firmy.

W dniu 18 marca 2013 roku wystawiona została faktura zakupu przez A. B. testera płynu hamulcowego. Sprzęt został zakupiony przez Internet na Allegro.pl z uwagi na okazijną ofertę. Towar został dostarczony wnioskodawcy pocztą pod adres zamieszkania.

W dniu 2 sierpnia 2013 roku wystawiona została faktura zakupu przez wnioskodawcę przez (...) Spółkę Jawną w Ł. na zakup zaworu powietrza, węża technicznego, złączek, końcówek, celem wykonania urządzenia do czyszczenia podzespołów. Urządzenie nie zostało wykonane do chwili obecnej. A. B. dokonał zamówienia towaru przez Internet, towar odebrała żona wnioskodawcy.

Ubezpieczony nie wykonywał w okresach niezdolności do pracy żadnych czynności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, w tym napraw podzespołów elektronicznych, bo nie był w ogóle zdolny do podjęcia tych czynności, z uwagi na stan zdrowia.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż wniesione odwołanie jest uzasadnione.

Sąd Rejonowy podniósł, iż zgodnie z art. 17 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U Nr 60 poz 626 z późn. Zm.) ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Celem zasiłku chorobowego jest rekompensata utraconego przez osobę niezdolną do pracy zarobku. Świadczenie to jest wypłacane zamiast dochodu, który osiągnąłby ubezpieczony, gdyby był zdolny do pracy.

Sąd I instancji podniósł, że art. 17 ustawy zasiłkowej zawiera dwie przesłanki, które powodują utratę prawa do zasiłku chorobowego. Pierwsza przesłanka to wykonywanie pracy zarobkowej (w okresie orzeczonej niezdolności do pracy). Druga to wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia. Przesłanki utraty prawa do zasiłku są niezależne od siebie i mają samoistny charakter.

Organ rentowy w zaskarżonej decyzji zarzucił, iż wnioskodawca w spornym okresie wykonywał pracę zarobkową.

Pracą w rozumieniu przepisu jest praca w potocznym tego słowa znaczeniu, w tym także wykonywanie różnych czynności na podstawie różnych stosunków prawnych - stosunku pracy, stosunków o charakterze cywilnoprawnym, a także prowadzenie własnej działalności gospodarczej, samozatrudnienie (por. wyrok SN z dnia 20 stycznia 2005 r., II UK 154/04, OSP 2006, z. 4, poz. 43 i powołane w jego uzasadnieniu: wyrok SA w Warszawie z dnia 16 maja 1996 r., III AUr 388/96, Prawo Pracy 1997, nr 2, s. 43; wyrok SA w Katowicach z dnia 20 stycznia 1999 r., III AUa 945/98, OSA 1999, z. 11-12, poz. 58; wyrok SN z dnia 14 kwietnia 2000 r., II UKN 513/99, OSNAPiUS 2001, nr 20, poz. 627; wyrok SN z dnia 19 lipca 2001 r., II UKN 494/00, OSNP 2003, nr 9, poz. 234). O zakwalifikowaniu wykonywania określonych czynności jako "pracy" nie decyduje charakter stosunku prawnego, na podstawie którego są one wykonywane, ale rodzaj tych czynności (wyrok SN z dnia 20 stycznia 2005 r., II UK 154/04, OSP 2006, z. 4, poz. 43; wyrok SN z dnia 9 października 2006 r., II UK 44/06, OSNP 2007, nr 19-20, poz. 295).

Jak wskazał Sąd Rejonowy, pracą zarobkową na gruncie komentowanego przepisu określa się wszelką aktywność ludzką, która zmierza do uzyskania zarobku, nawet gdyby miała ona polegać na czynnościach nieobciążających organizmu ubezpieczonego w istotny sposób. Podkreśla się dodatkowo, że takie definiowanie pracy zarobkowej wpływa z konieczności ścisłego stosowania przepisów prawa ubezpieczeń społecznych, w którym przeważa - z uwagi na bezwzględnie obowiązujący charakter norm prawnych - formalistyczne ujęcie uprawnień ubezpieczonych (wyrok SN z dnia 5 kwietnia 2005 r., I UK 370/04, OSNP 2005, nr 21, poz. 342, OSP 2006, z. 12, poz. 134; wyrok SN z dnia 14 grudnia 2005 r., III UK 120/05, OSNP 2006, nr 21-22, poz. 338).

W wyroku z dnia 9 października 2006 r., II UK 44/06, OSNP 2007, nr 19-20, poz. 295) Sąd Najwyższy podkreślił jednak, że nie każdy przejaw aktywności stanowi wypełnienie przesłanki z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, powodujące utratę prawa do zasiłku chorobowego. Jak zaznaczył SN - nie dochodzi do wypełnienia przesłanek z art. 17 ustawy, gdyby były to zachowania o charakterze incydentalnym. Konkluzja mająca swoje odzwierciedlenie w tezie wyroku jest następująca: tylko sporadyczna, wymuszona okolicznościami, aktywność zawodowa może usprawiedliwiać zachowanie prawa do zasiłku chorobowego. W innych przypadkach za okres niezdolności do pracy, w czasie której ubezpieczony wykonuje

pracę zarobkową, nie należy się zasiłek, lecz wynagrodzenie, przy czym nie jest niezbędne, aby wykonywana praca była niezgodna z celem zwolnienia lekarskiego.

W ocenie Sądu I instancji, nie stanowi pracy zarobkowej skutkującej utratą prawa do zasiłku chorobowego – w kontekście bogatego orzecznictwa - uzyskiwanie w trakcie korzystania ze zwolnienia lekarskiego dochodów, niepołączonych z osobistym świadczeniem pracy, jedynie podpisywanie w trakcie zwolnienia lekarskiego dokumentów finansowych, sporządzonych przez inną osobę oraz "formalno-prawne" prowadzenie jednoosobowej działalności gospodarczej, jeśli osoba ją prowadząca jest równocześnie pracodawcą i wyłącznie w zakresie jej obowiązków leży nadzór nad działalnością firmy. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2002 r., II UKN 710/00 (OSNP 2003 nr 20, poz. 498), stwierdzono, że samo podpisanie w trakcie zwolnienia lekarskiego dokumentów finansowych sporządzonych przez inną osobę nie może być traktowane jako wykonywanie dotychczasowej pracy w ramach prowadzenia działalności gospodarczej, stanowiącej podstawę pozbawienia zasiłku chorobowego, a w wyroku z dnia 4 lipca 2000 r., II UKN 634/99 (OSNAPiUS 2002 nr 2, poz. 48), że ubezpieczony, który w okresie zwolnienia lekarskiego prowadzi dotychczasową działalność gospodarczą nie traci za okres leczenia szpitalnego prawa do zasiłku chorobowego. Pozbawienie prawa do zasiłku może i powinno nastąpić tylko wtedy, gdy w trakcie zwolnienia lekarskiego są wykonywane przez przedsiębiorcę w jego zakładzie konkretne czynności związane wprost z działalnością gospodarczą, w tym nadzór nad zatrudnionymi pracownikami, obsługa klientów, przyjmowanie i wydawanie materiałów itp. Tak więc przy stosowaniu art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. należy zdecydowanie odróżnić „pracę zarobkową”, wykonywaną w ramach działalności gospodarczej przez osobę jednoosobowo prowadzącą tę działalność, od czynności formalnoprawnych do jakich jest ona zobowiązana jako pracodawca (por. wyrok z dnia 7 października 2003 r., II UK 76/03, OSNP 2004 nr 14, poz. 247).

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż wnioskodawca w spornych okresach, ujętych w zaskarżonej decyzji nie podejmował pracy zarobkowej w rozumieniu art. 17 ustawy zasiłkowej. W okresach zdolności do pracy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wnioskodawca dokonywał napraw podzespołów elektronicznych bądź w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej, w miejscu zamieszkania, bądź dokonywał stosowanych napraw w warsztatach mechanicznych, na wezwanie właścicieli warsztatów. Organ rentowy nie wykazał by w okresach ujętych w decyzji wnioskodawca podejmował konkretne czynności związane wprost z prowadzoną działalnością gospodarczą. Nie przedstawione zostały chociażby jakiegokolwiek faktury sprzedażowe w zakresie usług wnioskodawcy. Przedłożone natomiast 3 faktury zakupowe ze spornego okresu, dotyczące zakupu testera akumulatorów w 2010 roku i zakupu testera płynu hamulcowego i kilku części do wykonania urządzenia do czyszczenia podzespołów w 2013 roku Sąd potraktował jako działalność incydentalną, wymuszoną okolicznościami. Tester do akumulatorów został zamówiony w okresie wcześniejszym, a jedynie na okres niezdolności do pracy przypadł moment dostarczenia tego towaru wnioskodawcy przez przedstawiciela handlowego i wystawienie faktury. Sąd I instancji dał także wiarę zeznaniom wnioskodawcy, co do okoliczności i przyczyn zakupu testera do płynu hamulcowego w okresie niezdolności do pracy, co podyktowane zostało okazyjną ceną tego urządzenia. Towar został zamówiony przez Internet i dostarczony pocztą. Natomiast towar do urządzenia, które faktycznie nie zostało do chwili obecnej wykonane odbył się również przez Internet, a towar odebrany został przez żonę wnioskodawcy. Zeznania wnioskodawcy i przesłuchanych świadków w tym zakresie były zgodne. W spornych okresach wnioskodawca nie wykonywał żadnych napraw podzespołów w ramach współpracy z warsztatami mechanicznymi, co potwierdzili przesłuchani w charakterze świadków, właściciele tych warsztatów. W spornych okresach nie wykazane zostały żadne okoliczności, które potwierdzałyby osobiste świadczenie pracy zarobkowej w rozumieniu art. 17 ustawy zasiłkowej, a tym samym w ocenie Sądu I instancji brak było podstaw do uznania, iż pobrane przez wnioskodawcę zasiłki chorobowe za okresy ujęte w zaskarżonej decyzji nie przysługiwały i są nienależnie pobranymi świadczeniami, które powinny podlegać zwrotowi.

Apelację od powyższego orzeczenia w całości wniósł organ rentowy.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

- art. 17. art. 66 i art. 68 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2014r poz. 159) poprzez niewłaściwe ich zastosowanie i przyjęcie, że A. B. przysługuje Prawo do zasiłku chorobowego za okres od 31.03.2010r. do 20.04.2010r., od 14.03.2013r. do 09.04.2013r. i od 01.08.2013r. do 14.08.2013r. i ustalenie, że A. B. nie jest zobowiązany do zwrotu pobranego zasiłku chorobowego za okres od 14.03.2013r. do 09.04.2013r. i od 01.08.2013r. do 14.08.2013r. w łącznej kwocie 2.379,73zł.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 13.02.2015r. bądź o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

W odpowiedzi na powyższe wnioskodawca wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego jako bezzasadnej.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2014r poz. 159), ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres zwolnienia.

Przepis art. 66 ust. 2 i 3 ustawy zasiłkowej stanowi, że jeżeli świadczenie zostało pobrane nienależnie z winy ubezpieczonego lub wskutek okoliczności, o których mowa w art. 15-17 i art. 59 ust. 6 i 7, wypłacone kwoty podlegają potrąceniu z należnych ubezpieczonemu zasiłków bieżących oraz z innych świadczeń z ubezpieczeń społecznych lub ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w sprawie zwrotu bezpodstawnie pobranych zasiłków stanowi tytuł wykonawczy w postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Z kolei w myśl art. 84 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887) osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu, wraz z odsetkami, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11. Za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się:

- 1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania,
- 2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.

Przepis art. 233 kpc stanowi zaś, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku. Przepis ten daje wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów. Swobodna ocena dowodów odnosi się do wyboru określonych środków dowodowych i do sposobu ich przeprowadzenia. Mają być one ocenione konkretnie i w związku z całym zebrany materiał dowodowy. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, sygn. akt: II UKN 685/98, OSNAPUiS 2000 nr 17, poz. 655).

Sąd może oprzeć swe przekonanie jedynie na dowodach prawidłowo przeprowadzonych, a ocena dowodów musi być dokonana na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Sąd musi ocenić wszystkie przeprowadzone dowody oraz uwzględnić wszelkie towarzyszące im okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla oceny mocy i wiarygodności tych dowodów. Sąd zobowiązany jest przeprowadzić selekcję dowodów, wybierając te, na których się oparł i ewentualnie odrzucił inne, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Przez moc dowodową rozumie się przy tym siłę przekonania, jaką uzyskał sąd wskutek przeprowadzenia określonych dowodów o istnieniu lub nieistnieniu faktu, którego one dotyczyły. Ocena wiarygodności dowodu zależy od środka dowodowego. Sąd, oceniając wiarygodność decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę, czy też nie. Uważa się także, iż granice swobodnej oceny dowodów warunkuje czynnik ideologiczny, tj. poziom świadomości prawnej sędziego oraz obowiązujące w danym momencie poglądy na sądowe stosowanie prawa. (por. T. Ereciński. Jacek Gudowski. Maria Jędrzejewska - "Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz", Część I, Wyd. LexisNexis).

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest, wbrew twierdzeniom apelacji, prawidłowa. Zarzuty organu rentowego podniesione w tym zakresie stanowią wyłącznie polemikę z oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd i jako takie, zgodnie z dyrektywą art. 233 § 1 kpc, nie mogą się ostać.

W szczególności nie sposób zgodzić się z apelowującym, iż na gruncie rozpatrywanego przypadku wiarygodnie zostało wykazane, że wnioskodawca w spornym okresie w istocie działalność gospodarczą wykonywał.

Sąd Okręgowy zauważa, że wskazanej okoliczności przeczyły nie tylko zeznania wnioskodawcy, który w sposób oczywisty był zainteresowany wynikiem wydanego w sprawie rozstrzygnięcia oraz jego żony, lecz także pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zeznania świadków powołanych przez sam organ rentowy. Bezsposornie praca wnioskodawcy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej polegała na dokonywaniu napraw podzespołów elektronicznych bądź w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej, w miejscu zamieszkania, bądź dokonywaniu stosowanych napraw w warsztatach mechanicznych, na wezwanie właścicieli warsztatów. Współpracujący z wnioskodawcą świadkowie - przedsiębiorcy W. M., E. M. kategorycznie wskazali, iż wnioskodawca w spornym okresie żadnych tego typu czynności nie dokonywał. Spójnie zeznali, iż od ok. 2010 r. wnioskodawca nie dokonywał żadnych napraw i w okresie (...) przestano klientom przekazywać numer kontaktowy do wnioskodawcy. Także współpracująca z A. B. księgowa A. L. zeznała, iż nic nie wie na temat podejmowania przez wnioskodawcę czynności związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą w okresach niezdolności do pracy.

Tym samym zgodzić należy się z Sądem Rejonowym, że w sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów na to, iż w okresach od 31 marca 2010 roku do 20 kwietnia 2010 roku od 14 marca 2013 roku do 9 kwietnia 2013 roku oraz od 1 sierpnia 2013 roku do 14 sierpnia 2013 roku wnioskodawca w ramach wykonywanej działalności pracę świadczył. Okoliczności tej nie sposób wywodzić także na podstawie przedstawionych przez organ rentowy 3 faktur zakupowych, dotyczących zakupu testera akumulatorów w 2010 roku, zakupu testera płynu hamulcowego i kilku części do wykonania urządzenia do czyszczenia podzespołów w 2013 roku.

Odnosząc się do powyższego za Sądem Rejonowym podnieść należy, iż sporadyczna, incydentalna lub wymuszona okolicznościami sprawy aktywność zawodowa może usprawiedliwiać zachowanie prawa do zasiłku chorobowego (wyrok SN 2014.02.06 II UK 274/13 LEX nr 1455233 wyrok SN 2010.03.03 III UK 71/09 LEX nr 585848). Za taką wymuszoną okolicznościami aktywność uznać należy jednorazowe odebranie towaru zamówionego przed okresem zasiłkowym. Za czynność incydentalną uznać należy natomiast dwukrotne internetowe dokonanie zakupów sprzętu niezbędnego wnioskodawcy do pracy.

W istocie zgodnie z wyrokiem SN z 05.04.2005r., I UK 370/04, pracą zarobkową, której wykonywanie w okresie orzeczonej niezdolności do pracy powoduje utratę prawa do zasiłku chorobowego jest każda aktywność ludzka zmierzająca do osiągnięcia zarobku, w tym pozarolnicza działalność gospodarcza, choćby nawet polegająca na czynnościach nieobciążających w istotny sposób organizmu przedsiębiorcy (OSNP 2005/21/342, OSP 2006/12/134).

Jednakże podciągnięcie pod ten stan rzeczy dwóch sporadycznych zakupów potwierdzonych fakturami, wydaje się być zabiegiem zbyt daleko idącym. Nie każdy przejaw aktywności stanowi bowiem wypełnienie przesłanki z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, powodujący utratę prawa do zasiłku chorobowego. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 r. I UK 70/12 LEX nr 1675215). Bezwzględnie ocena, czy wnioskodawca podjął pracę zarobkową w czasie korzystania z zasiłku chorobowego, zależy od okoliczności konkretnej sprawy, w tym zwłaszcza od rodzaju i zakresu czynności, które wykonywał.

W ustalonym stanie faktycznym, zdaniem Sądu II instancji nie można przyjąć, że dokonanie w drodze wyjątku, z uwagi na atrakcyjne ceny, dwóch zakupów przez Internet sprzętu, przy uwzględnieniu faktu, iż jego działalność zarobkowa sprowadzała się do dokonywania napraw, stanowiło w istocie świadczenie pracy w rozumieniu w art. 17 ustawy zasiłkowej. Samo podpisywanie faktur i innych dokumentów niezbędnych do prowadzenia działalności (w sytuacji, gdy nie ma możliwości jej zawieszenia w okresie pobierania zasiłku) można uznać za działalność, która nie ma zarobkowego charakteru. Nie można jednak uznać za czynności nie związane z pracą zarobkową, czynności co prawda incydentalnych, ale wykraczających poza to, co jest konieczne do "zachowania" działalności gospodarczej (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r. III UK 11/08 OSNP 2009/21-22/292). Na gruncie rozpoznawanej zaś sprawy, dokonanie dwukrotnych zakupów sprzętu, wyłącznie z uwagi na niezwykle korzystną cenę, nie może być pochytywane inaczej jak tylko za czynności incydentalne. Wobec tego zdaniem Sądu Okręgowego przedłożone przez organ rentowy trzy faktury, nie mogły stanowić dowodu na fakt prowadzenia przez wnioskodawcę działalności w spornym okresie.

Dochodząc do powyższego wniosku Sąd Okręgowy miał na uwadze również funkcje zasiłku chorobowego. Podkreślenia wymaga, iż zasadniczym celem zasiłku chorobowego jest kompensata utraconego przez ubezpieczonego dochodu wskutek wystąpienia u niego czasowej, przejściowej niezdolności do zarabkowania. Nie jest nim natomiast uzyskanie, dodatkowej korzyści obok wynagrodzenia, dlatego zasiłek chorobowy wypłacany jest nie obok, ale zamiast wynagrodzenia. Dokonując wskazanych zakupów w nieznaczącej ilości, wnioskodawca nie podjął żadnych czynności wskazujących w istocie na jego zdolność do zarabkowania, nie podejmował też czynności gwarantujących mu w jakikolwiek sposób osiągnięcie zarobku. Z tych zatem także względów zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Reasumując organ rentowy nie przedłożył żadnych dowodów na poparcie zgłaszanych przez siebie w procesie tez. W tym stanie rzeczy, zdaniem Sądu Okręgowego, uznanie przez Sąd Rejonowy, iż wnioskodawca w ramach prowadzonej działalności w okresie zwolnienia lekarskiego nie wykonywał pracy zarobkowej oraz przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres nie godziło w art. 17 ust. 1, art. 66 i art. 68 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa i było uprawnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację organu rentowego jako bezzasadną.